У име Оца и Сина и Светога Духа!

Велика благодат данас браћо и сестре сиђе на ово свето место и на све нас овде сабране. На прослављању угодника Христовога светог краља Милутина српскога коме је овај храм овде посвећен и коме је сутра његов светли празник.

Увек је слава некога храма повод, узрок велике радости. Али вечерас овде имамо још један разлог за нашу велику и неисказану духовну радост, а то је што смо присуствовали овде једноме чину који до сада сигурно у Бадовинцима није никада ни виђен ни извршен. То је чин монашења младога једнога човека који је одлучио да остави све у свету, како сте чули и оца и мајку и браћу и сестре и све, и да крене за Господ Христом према речи Његовој: ”Ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе и узме крст свој и иде за мном”. Те речи Господ је изговорио пре 2000 и више година, и многи многи до сада, хиљаде, милиони су чули те речи Христове и оставили све и кренули за Њим. У првим вековима Хришћанства цветале су пустиње у Египту, Тиваиди, у Палестини и на Светој Гори од мноштва монаха, у неким заједницама било је чак и по неколико хиљада монаха. Те речи Христове никада нису изгубиле своју снагу и своју лепоту, тако да и данас има оних до кога ове речи допиру не само до уха него и до срца. Кад се Господ косне срца нашега онда престаје да делује наш стари човек, и у нама се рађа нови човек саздан по Христу као што каже апостол Павле. Ево вечерас смо присуствовали овде, а са нама је овде био присутан и сам Господ Христос са Пресветом Мајком Својом, са светим анђелима и свима светима који су се радовали овом нашем чину, јер Господ је рекао да већа радост бива на небу за једнога грешника који се каје него за 99 праведника којима не треба покајање. Наравно тиме се наглашава значај покајања а не значи да има 99 праведника којима не треба покајање. Зашто? Јер нема човека да живи а да не греши. То слушамо на свим заупокојеним молитвама, литургијама, парастосима и сахранама када присуствујемо. Нема човека да живи а да не греши. Значи покајању грешника радује се цело небо. А монах? Шта је монах? Монах је управо доживотни покајник, јер он је борац који се наоружао вечерас свим оружјем Христовим да би у тој борби са својим слабостима, са својим гресима, против ђавола и других искушења, да би могао се изборити и однети победу и на тај начин показати, и испунити оно што је вечерас обећао својим заветима. Чули сте његове завете, нису ни мало лаки. А зато и он је свестан тога па није одговарао на питање: добро, хоћу, учинићу. Не... него смирено: да, али с Божијом помоћи, јер је знао за речи Христове који је рекао: ”Без Мене не можете чинити ништа”. Зато је на свако питање одговарао да с Божјом помоћи. Јер једино са Богом можемо ићи кроз овај живот достојно самога Бога, достојно Јеванђења Његовога, достојно Царства Небескога у који смо сви позвани и призвани. Он је вечерас постао монах, постао је нови молитвеник пред престолом Божијим, не само за себе, за своју братију монахе, за своје сроднике и пријатеље, него за цео наш православни српски народ и за све православне Хришћане. Али и њему су потребне наше молитве и наша помоћ, јер крст Христов који је он узео вечерас на себе, на своја плећа треба да му олакшамо нашим молитвама за њега, да му Господ дарује духовне и физичке снаге да тај подвиг, да тај крст изнесе достојно до краја свога живота.

Нека би Господ молитвама светог краља Милутина и његовог брата светог краља Драгутина у монаштву Теоктиста, чије је име наш брат добио, да га они воде и руководе у овоме животу, да буде чуван њиховим молитвама и заступништвом, и да тако служећи Богу и своме роду удостоји се да буде примљен у Царство Христа Бога нашега, тамо где сви светитељи Божији блаженствују и да са њима, нека да Бог и са свима нама да се тамо

нађемо, слави и прославља чудеснога Господа Христа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин. Нека је срећан и Богом благословен овај дивни чин вечерас који смо учинили.

Хтео сам још нешто да кажем, али ми је измакло. Овде, ко је из близине зна, пре четири године да није бикло ништа сем ове мале кућице. Када су дошли први монаси овде, прва молитва је била под шатором, разапели шатор и ту се моле Богу. Али та молитва је била услишена у Бога, јер је Бог благословио да је за четири године саграђено много штошта овде. То видите и сами и осећате и користимо и ову цркву и онај конак и трпезарију и све остало што је овде створено. Али највише од тога јесте управо што је овај манастир почео да доноси духовне плодове. Ко се некада бавио виноградом зна, да се виноград засади, а тек четврте године доноси род. Ево и овај виноград, који је засађен пре четири године, донео је диван плод, плод новога монаха, оца Теоктиста. Зато се ми на Светим Литургијама стално молимо Богу: Господе Господе, погледај с неба и види и посети виноград свој и утврди га јер га засади десница твоја. Сви виногради наши па и овај духовни виноград јесте у ствари дело руку Божијих и зато Богу још једном благодаримо сада и увек и у векове векова. Амин.